Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

z 9. decembra 2020*

„Ochranná známka Európskej únie – Konanie o vyhlásenie neplatnosti – Obrazová ochranná známka Európskej únie BASIC – Staršie vnútroštátne obchodné názvy basic a basic AG – Relatívne dôvody zamietnutia – Používanie označenia v obchodnom styku, ktorý má väčší ako iba miestny dosah – Článok 8 ods. 4 a článok 53 ods. 1 písm. c) nariadenia (ES) č. 207/2009 [teraz článok 8 ods. 4 a článok 60 ods. 1 písm. c) nariadenia (EÚ) 2017/1001] – Čiastočné vyhlásenie neplatnosti – Rozhodnutie prijaté po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia Všeobecným súdom – Vrátenie veci odvolaciemu senátu – Nedostatok právomoci autora rozhodnutia o vrátení veci – Článok 1d nariadenia (ES) č. 216/96 – Vzájomná žaloba“

Vo veci T-722/18,

Repsol, SA, so sídlom v Madride (Španielsko), v zastúpení: J.-B. Devaureix a J. C. Erdozain López, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO), v zastúpení: H. O’Neill a V. Ruzek, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

ďalší účastník konania pred odvolacím senátom EUIPO a vedľajší účastník v konaní pred Všeobecným súdom:

Basic AG Lebensmittelhandel, so sídlom v Mníchove (Nemecko), v zastúpení: D. Altenburg, advokátka,

ktorej predmetom je žaloba podaná proti rozhodnutiu druhého odvolacieho senátu EUIPO z 22. augusta 2018 (vec R 178/2018-2) týkajúcemu sa konania o vyhlásenie neplatnosti medzi spoločnosťami Basic Lebensmittelhandel a Repsol,

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

v zložení: predseda komory A. M. Collins (spravodajca), sudcovia V. Kreuschitz a G. De Baere,

tajomník: tajomník: A. Juhász-Tóth, referentka,

so zreteľom na žalobu podanú do kancelárie Všeobecného súdu 7. decembra 2018,

* Jazyk konania: angličtina.

so zreteľom na vyjadrenie EUIPO k žalobe podané do kancelárie Všeobecného súdu 4. marca 2019,

so zreteľom na vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania k žalobe podané do kancelárie Všeobecného súdu 27. februára 2019,

so zreteľom na vzájomnú žalobu vedľajšieho účastníka konania podanú do kancelárie Všeobecného súdu 27. februára 2019,

so zreteľom na vyjadrenie žalobkyne k vzájomnej žalobe podané do kancelárie Všeobecného súdu 10. júla 2019,

so zreteľom na vyjadrenie EUIPO k vzájomnej žalobe podané do kancelárie Všeobecného súdu 28. júna 2019,

so zreteľom na odpovede na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania podané do kancelárie Všeobecného súdu 4. marca 2020 zo strany EUIPO a 6. marca 2020 žalobkyňou,

po pojednávaní z 3. júla 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Dňa 29. januára 2007 podala žalobkyňa, Repsol, SA, prihlášku ochrannej známky Európskej únie na Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) na základe nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146), zmeneného [nahradeného nariadením Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 78, 2009, s. 1), zmeneným a tiež nahradeným nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/1001 zo 14. júna 2017 o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 154, 2017, s. 1)].

2 Prihláška ochrannej známky bola podaná na zápis tohto obrazového označenia s požiadavkou použitia modrej, červenej, oranžovej a bielej farby:

3 Služby uvedené v prihláške patria najmä do tried 35 a 39 v zmysle Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známok z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení a pre každú z týchto tried zodpovedajú tomuto opisu:

– trieda 35: „Komerčný maloobchodný predaj tabaku, tlače, batérií, hračiek“,

– trieda 39: „Služby pre distribúciu základných potravinárskych výrobkov, jemného pečiva a cukroviniek, zmrzliny, hotových jedál, tabaku, tlače, batérií, hračiek“.

4 Prihláška ochrannej známky Európskej únie bola uverejnená 16. júla 2007 vo *Vestníku ochranných známok Európskej únie* č. 34/2007.

5 Napadnutá ochranná známka bola zapísaná 4. mája 2009 pod číslom 5648159.

6 Vedľajší účastník konania, Basic AG Lebensmittelhandel, podal 26. septembra 2011 návrh na čiastočné vyhlásenie neplatnosti napadnutej ochrannej známky pre tovary uvedené v bode 3 vyššie.

7 Tento návrh sa zakladal na článku 53 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 207/2009 [teraz článok 60 ods. 1 písm. a) nariadenia 2017/1001] v spojení s článkom 8 ods. 1 písm. b) toho istého nariadenia [teraz článok 8 ods. 1 písm. b) nariadenia 2017/1001] a na článku 53 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 207/2009 [teraz článok 60 ods. 1 písm. c) nariadenia 2017/1001] v spojení s článkom 8 ods. 4 toho istého (nariadenia teraz článok 8 ods. 4 nariadenia 2017/1001).

8 Vedľajší účastník konania uviedol na podporu svojho návrhu na vyhlásenie neplatnosti v rozsahu, v akom sa zakladal na článku 53 ods. 1 písm. a) v spojení s článkom 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009, túto staršiu obrazovú ochrannú známku Európskej únie, ktorej prihláška bola podaná 15. januára 2004 a ktorá bola zapísaná 29. apríla 2005, pričom tento zápis bol náležite obnovený:

9 Táto ochranná známka označovala tovary a služby patriace do tried 29 až 33, 35, 42 a 43.

10 Na podporu svojho návrhu na vyhlásenie neplatnosti v rozsahu, v akom sa zakladal na ustanoveniach článku 53 ods. 1 písm. c) v spojení s článkom 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009, vedľajší účastník konania uviedol v zmysle § 5 Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz) (zákon o ochrane ochranných známok a ostatných rozlišovacích označení) z 25. októbra 1994 (BGBl. 1994 I, s. 3082, a BGBl. 1995 I, s. 156) „obchodné označenia“ basic a basic AG, ktoré používal v obchodnom styku v Nemecku a Rakúsku pre poskytovanie služieb „maloobchodného predaja potravín, drogistického tovaru, biovýrobkov a iných tovarov bežnej spotreby, reštauračných služieb (stravovacie služby)“.

11 Na to, aby podložil svoje práva k týmto obchodným označeniam, vedľajší účastník konania pripojil k svojmu návrhu na vyhlásenie neplatnosti súbor dôkazov obsahujúcich snímky obrazovky vytlačené z jeho internetovej stránky, jeho výročné správy za roky 2004 až 2006, listy dodávateľa, dodací list, faktúry, štatistiky predaja, čestné vyhlásenie urobené pracovníkom jeho marketingového oddelenia, tabuľky s podrobným výkazom obratov, ktoré dosiahol, obchodné brožúry, propagačný a reklamný materiál, diplom „podnikateľ roka 2006“ udelený jeho dvom riadiacim pracovníkom, výstrižky z novín datované z rokov 2003 až 2006 a rozsudok Landgericht München I (Krajinský súd Mníchov I, Nemecko) z 9. septembra 2006.

12 Vedľajší účastník konania vo svojom návrhu na vyhlásenie neplatnosti tiež citoval ustanovenia § 5 a 15 zákona o ochrane ochranných známok a ostatných rozlišovacích označení, ako aj rozhodnutia nemeckých súdov, ktoré vykladajú tieto ustanovenia.

13 Dňa 24. mája 2012 vedľajší účastník konania odpovedal na pripomienky predložené žalobkyňou 29. decembra 2011 a poskytol súbor dôkazov s cieľom preukázať, že staršia obrazová ochranná známka Európskej únie vyobrazená v bode 8 vyššie bola riadne používaná. Poskytol dodatočné dôkazy, ktoré tvorili prílohu k pripomienkam, ktoré predložil 4. marca 2013.

14 Rozhodnutím z 8. októbra 2013 zrušovacie oddelenie vyhovelo návrhu na vyhlásenie neplatnosti na základe článku 53 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 207/2009 v spojení s článkom 8 ods. 4 toho istého nariadenia a vyhlásilo čiastočnú neplatnosť napadnutej ochrannej známky, a to v rozsahu, v akom bola táto známka zapísaná pre služby uvedené v bode 3 vyššie. Zrušovacie oddelenie usúdilo, že z toho dôvodu nebolo potrebné skúmať dôvod neplatnosti založený na ustanovení článku 53 ods. 1 písm. a) v spojení s článkom 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009.

15 Žalobkyňa podala 2. decembra 2013 proti rozhodnutiu zrušovacieho oddelenia odvolanie na EUIPO na základe článkov 58 až 64 nariadenia č. 207/2009 (teraz články 66 až 71 nariadenia 2017/1001).

16 Rozhodnutím z 11. augusta 2015 prvý odvolací senát EUIPO potvrdil rozhodnutie zrušovacieho oddelenia a odvolanie zamietol. Dospel k záveru, že odvolací senát správne uplatnil dôvod neplatnosti stanovený v článku 53 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 207/2009 v spojení s článkom 8 ods. 4 toho istého nariadenia. V tejto súvislosti najmä konštatoval, že z dôkazov predložených vedľajším účastníkom konania z právneho hľadiska dostatočne vyplýva, že staršie označenia basic a basic AG sa používali v obchodnom styku, ktorého dosah nebol len na miestnej úrovni v zmysle tohto ustanovenia. Zrušovacie oddelenie usúdilo, že z toho dôvodu nebolo potrebné skúmať dôvod neplatnosti založený na ustanoveniach článku 53 ods. 1 písm. a) v spojení s článkom 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009.

17 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 29. októbra 2015 podala žalobkyňa žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodnutia odvolacieho senátu z 11. augusta 2015, ktorá bola zapísaná pod číslom veci T-609/15.

18 Rozsudkom z 21. septembra 2017, Repsol YPF/EUIPO – Basic (BASIC) (T-609/15, EU:T:2017:640), Všeobecný súd zrušil rozhodnutie odvolacieho senátu z 11. augusta 2015 z dôvodu, že odvolací senát nemohol iba na základe dôkazov, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a to dôkazov uvedených v bode 11 vyššie, dospieť k záveru, že podmienka týkajúca sa používania uvedených označení v obchodnom styku bola splnená. Pokiaľ ide o príslušné obdobie, Všeobecný súd uviedol, že vedľajší účastník konania mal preukázať, že označenia basic a basic AG sa používali v obchodnom styku v Nemecku nielen ku dňu podania prihlášky napadnutej ochrannej známky, ale aj ku dňu podania návrhu na vyhlásenie neplatnosti. Hoci predmetné dôkazy pritom z právneho hľadiska dostatočne preukazovali, že uvedené označenia sa používali v obchodnom styku v Nemecku k prvému uvedenému dátumu, nepreukazovali, že to tak bolo aj v prípade druhého uvedeného dátumu.

19 Dňa 24. januára 2018 bola vec v nadväznosti na rozsudok z 21. septembra 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), na základe delegovaného nariadenia Komisie (EÚ) 2017/1430 z 18. mája 2017, ktorým sa dopĺňa nariadenie č. 207/2009 a ktorým sa zrušuje nariadenie Komisie (ES) č. 2868/95 a nariadenie Komisie (ES) č. 216/96 (Ú. v. EÚ L 205, 2017, s. 1), zmeneného [nahradeného delegovaným nariadením Komisie (EÚ) 2018/625 z 5. marca 2018, ktorým sa dopĺňa nariadenie 2017/1001 a ktorým sa zrušuje delegované nariadenie 2017/1430 (Ú. v. EÚ L 104, 2018, s. 1)], a konkrétne na základe jeho článku 35 ods. 4 (teraz článok 35 ods. 4 delegovaného nariadenia 2018/625) vrátená predsedom odvolacích komôr druhému odvolaciemu senátu pod spisovou značkou R 178/2018-2.

20 Rozhodnutím z 2. augusta 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) druhý odvolací senát po tom, čo preskúmal každý dôvod neplatnosti uvedený vedľajším účastníkom konania, zrušil rozhodnutie zrušovacieho oddelenia v rozsahu, v akom vyhovelo návrhu na vyhlásenie neplatnosti v prípade služieb „maloobchodný predaj tabaku, tlače, batérií, hračiek“ patriacich do triedy 35 a „služieb pre distribúciu tabaku, tlače, batérií, hračiek“ patriacich do triedy 39. Toto posledné uvedené rozhodnutie však potvrdil

v rozsahu, v akom vyhovelo návrhu na vyhlásenie neplatnosti pre „služby pre distribúciu základných potravinárskych výrobkov, jemného pečiva a cukroviniek, zmrzliny, hotových jedál“ patriace do triedy 39. K tomuto záveru dospel najmä po tom, čo pri preskúmaní dôvodu stanoveného v článku 53 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 207/2009 v spojení s článkom 8 ods. 4 toho istého nariadenia zohľadnil dôkazy, ktoré vedľajší účastník konania predložil 24. mája 2012 (pozri 13 vyššie).

Návrhy účastníkov konania

O návrhoch predložených na podporu hlavnej žaloby

21 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– uložil EUIPO a vedľajšiemu účastníkovi konania povinnosť nahradiť trovy konania.

22 EUIPO a vedľajší účastník konania navrhujú, aby Všeobecný súd:

– žalobu zamietol,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

O návrhoch predložených na podporu vzájomnej žaloby

23 Vedľajší účastník konania navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom zrušuje rozhodnutie zrušovacieho oddelenia,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

24 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol vzájomnú žalobu,

– uložil vedľajšiemu účastníkovi konania povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila v súvislosti so svojím vyjadrením k vzájomnej žalobe.

25 EUIPO navrhuje, aby Všeobecný súd:

– vyhovel vzájomnej žalobe v rozsahu, v akom sa zakladá na čiastočnom zrušení napadnutého rozhodnutia z dôvodu porušenia článku 53 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 207/2009 v spojení s článkom 8 ods. 4 toho istého nariadenia,

– subsidiárne zamietol vzájomnú žalobu v rozsahu, v akom sa týka čiastočného zrušenia napadnutého rozhodnutia z dôvodu porušenia článku 53 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 207/2009 v spojení s článkom 8 ods. 1 písm. b) toho istého nariadenia.

Právny stav

26 Žalobkyňa na podporu hlavnej žaloby uvádza dva žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod, predložený v prvom rade, sa zakladá na porušení článku 65 ods. 6 nariadenia č. 207/2009 (teraz článok 72 ods. 6 nariadenia 2017/1001). Druhý žalobný dôvod, predložený subsidiárne, sa zakladá na porušení článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009.

27 Vedľajší účastník konania na podporu vzájomnej žaloby uvádza dva žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod sa zakladá na nesprávnom uplatnení dôvodu neplatnosti stanoveného v článku 53 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 207/2009 v spojení s článkom 8 ods. 4 toho istého nariadenia. Druhý žalobný dôvod sa zakladá na nesprávnom uplatnení dôvodu neplatnosti stanoveného v článku 53 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 207/2009 v spojení s článkom 8 ods. 1 písm. b) toho istého nariadenia.

28 Prvý žalobný dôvod uvádzaný žalobkyňou sa delí na dve časti. V rámci prvej časti tvrdí, že vec bola opätovne pridelená druhému odvolaciemu senátu na nesprávnom právnom základe, a to na základe článku 35 ods. 4 delegovaného nariadenia 2017/1430. V rámci druhej časti uvádza porušenie článku 65 ods. 6 nariadenia č. 207/2009, keď odvolaciemu senátu v postate vytýka, že porušil právnu silu rozhodnutej veci tým, že keďže sa opieral o rozsudok z 21. septembra 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), zohľadnil v napadnutom rozhodnutí pri preskúmaní dôvodu neplatnosti stanoveného v článku 53 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 207/2009 v spojení s článkom 8 ods. 4 toho istého nariadenia dodatočné dôkazy predložené 24. mája 2012.

29 EUIPO a vedľajší účastník konania spochybňujú tvrdenia žalobkyne.

30 Pokiaľ ide o prvú časť prvého žalobného dôvodu uvedeného žalobkyňou, treba konštatovať, čo navyše účastníci konania nespochybňujú, že ustanovením, na základe ktorého mala byť vec opätovne pridelená odvolaciemu senátu v nadväznosti na rozsudok z 21. septembra 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), bol článok 1d nariadenia Komisie (ES) č. 216/96 z 5. februára 1996, ktorým sa ustanovuje rokovací poriadok odvolacích senátov Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (Ú. v. ES L 28, 1996, s. 11; Mim. vyd. 17/001, s. 221), zmeneného nariadením Komisie (ES) č. 2082/2004 zo 6. decembra 2004 (Ú. v. EÚ L 360, 2004, s. 8), a nie článok 35 ods. 4 delegovaného nariadenia 2017/1430.

31 Hoci článkom 80 delegovaného nariadenia 2017/1430 bolo zrušené najmä nariadenie č 216/96, stanovoval, že toto nariadenie sa bude naďalej uplatňovať „na prebiehajúce konania, ak sa neuplatní [delegované nariadenie 2017/1430] podľa svojho článku 81, a to až do ich ukončenia“. Z článku 81 ods. 2 písm. j) delegovaného nariadenia 2017/1430 pritom vyplývalo, že hlava V tohto nariadenia, v ktorej sa nachádzal najmä jeho článok 35 ods. 4, sa neuplatňuje na odvolania podané na odvolací senát pred 1. októbrom 2017. Práve v prejednávanej veci ide o taký prípad, keďže rozsudok z 21. septembra 2017 (T-609/15, EU:T:2017:640), ktorým sa v celom rozsahu zrušilo rozhodnutie odvolacieho senátu z 11. augusta 2015, mal za následok retroaktívne odstrániť toto rozhodnutie z právneho poriadku a opätovne rozhodnúť o odvolaní podanom žalobkyňou na EUIPO proti rozhodnutiu zrušovacieho oddelenia 2. decembra 2013, teda pred 1. októbrom 2017.

32 Článok 1d nariadenia č. 216/96 v znení zmien, nazvaný „Postúpenie veci v dôsledku rozsudku Súdneho dvora“, stanovoval:

„1. Ak na základe článku [65] ods. 6 nariadenia [č. 207/2009] opatrenia nevyhnutné na výkon rozsudku Súdneho dvora, ktorý úplne alebo čiastočne anuluje rozhodnutie odvolacieho senátu alebo veľkého senátu, zahŕňajú nové šetrenie odvolacieho senátu vo veci [nové preskúmanie odvolacími senátmi vo veci – *neoficiálny preklad*], ktorá bola predmetom tohto rozhodnutia, predsedníctvo rozhodne, či bude vec postúpená tomu senátu, ktorý už v tejto veci rozhodoval, inému senátu alebo veľkému senátu.

2. Ak je vec postúpená inému senátu, jeho členmi nemôžu byť osoby, ktoré boli členmi senátu, ktorý prijal napadnuté rozhodnutie. Toto ustanovenie sa neuplatňuje v tom prípade, ak je vec postúpená veľkému senátu.“

33 Článok 35 ods. 4 delegovaného nariadenia 2017/1430 stanovoval:

„V prípade, že rozhodnutie odvolacieho senátu vo veci bolo zrušené alebo zmenené konečným rozhodnutím Všeobecného súdu, resp. Súdneho dvora, predseda odvolacích senátov, s cieľom dosiahnuť súlad s týmto rozhodnutím v súlade s článkom 65 ods. 6 nariadenia… č. 207/2009, znovu predmetnú vec podľa odseku 1 tohto článku pridelí odvolaciemu senátu, ktorý nebude tvorený tými členmi, ktorí prijali zrušené rozhodnutie, s výnimkou prípadov, keď vec bola pridelená rozšírenému odvolaciemu senátu…, resp. ak dané zrušené rozhodnutie prijal veľký senát.“

34 Podľa článku 1d ods. 1 nariadenia č. 216/96 v znení zmien tak rozhodnutie o opätovnom pridelení veci odvolaciemu senátu v nadväznosti na rozsudok o zrušení, patrilo do právomoci predsedníctva odvolacích senátov, zatiaľ čo podľa článku 35 ods. 4 delegovaného nariadenia 2017/1430 toto rozhodnutie patrilo do právomoci predsedu odvolacích senátov. Preto možno dospieť k záveru, že v prejednávanej veci bolo rozhodnutie o opätovnom pridelení veci druhému odvolaciemu senátu v nadväznosti na rozsudok z 21. septembra 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), prijaté orgánom, ktorý nemal právomoc tak urobiť, v tomto prípade predsedom odvolacích senátov.

35 EUIPO, ktorý nespochybňuje predchádzajúcu uvedenú skutočnosť, tvrdí, že aj keď k opätovnému prideleniu predmetnej veci došlo na základe článku 35 ods. 4 delegovaného nariadenia 2017/1430, v praxi bolo toto pridelenie v súlade s požiadavkami stanovenými článkom 1d nariadenia č. 2016/1996, v znení zmien. Podľa EUIPO sa totiž možno domnievať, že v prejednávanej veci predsedníctvo preskúmalo a schválilo opätovné pridelenie veci druhému odvolaciemu senátu, keďže na jeho zasadnutí 23. apríla 2018 nebola vznesená nijaká námietka proti tomuto opätovnému prideleniu, čo bolo zaznamenané v zápisnici, ktorú na základe rozhodnutia predsedu odvolacích senátov uplatniteľného od 1. októbra 2017 schvaľuje tento predseda a predkladá ju predsedníctvu, aby ho informoval o veciach, ktoré boli zrušené v danom období, a umožnil mu predložiť prípadné pripomienky v súvislosti s opätovným pridelením týchto vecí.

36 Tieto tvrdenia sa musia zamietnuť. Samotná skutočnosť, že predsedníctvo bolo informované o rozhodnutí o opätovnom pridelení prijatom nepríslušným orgánom, a to iným orgánom, než je toto predsedníctvo, a že proti tomuto rozhodnutiu nebola vznesená nijaká námietka, nemôže znamenať, že sa má považovať za autora tohto rozhodnutia, a teda, že došlo k odstráneniu nezákonnosti zistenej v bode 34 vyššie. Je nutné poznamenať, že EUIPO v tomto kontexte neuviedol nijaké právne ustanovenie, na základe ktorého by bolo možné dospieť k opačnému záveru.

37 Treba tiež zamietnuť tvrdenie EUIPO, s ktorým sa na pojednávaní stotožnil vedľajší účastník konania a podľa ktorého by bol výsledok ten istý, ak by sa v prejednávanej veci uplatnil článok 1d nariadenia č. 216/96, v znení zmien, v tom zmysle, že vec by bola aj tak opätovne pridelená niektorému odvolaciemu senátu na jej preskúmanie, a podľa ktorého žalobkyňa nevysvetlila, v čom jej uplatnenie článku 35 ods. 4 delegovaného nariadenia 2017/1430 skôr spôsobilo nejakú ujmu než vyššie uvedené ustanovenie.

38 Je pravda, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že vada konania má za následok zrušenie rozhodnutia alebo jeho časti len v prípade, ak sa preukáže, že pri neexistencii tejto vady by napadnuté rozhodnutie mohlo mať iný obsah [pozri rozsudok z 1. februára 2018, Philip Morris Brands/EUIPO – Explosal (Superior Quality Cigarettes FILTER CIGARETTES Raquel), T-105/16, EU:T:2018:51, bod 78 a citovanú judikatúru].

39 V prejednávanej veci však treba konštatovať, že tvrdenie EUIPO týkajúce sa vplyvu porušenia článku 1d nariadenia č. 216/96, v znení zmien, na obsah napadnutého rozhodnutia je svojou povahou úplne špekulatívne. Podľa tohto ustanovenia je nesporné, že predsedníctvo pridelilo vec odvolaciemu senátu, aby tento senát o nej opätovne rozhodol. Je tiež nesporné, že sa tiež mohol rozhodnúť pre druhý odvolací senát. Mohol však vec prideliť aj inému odvolaciemu senátu, vrátane senátu, ktorý prijal rozhodnutie zrušené Všeobecným súdom, a to bez toho, aby v tomto poslednom uvedenom prípade musel, na rozdiel od toho, čo vyplýva z článku 35 ods. 4 delegovaného nariadenia 2017/1430, vytvoriť zloženie tohto senátu tak, aby nezahŕňal nikoho z členov, ktorí sa podieľali na tomto rozhodnutí. Keďže výber odvolacieho senátu a jeho zloženie je fáza, ktorá predchádza prijatiu rozhodnutia a má rozhodujúci vplyv na obsah tohto rozhodnutia, nie je možné ani potvrdiť, ani vyvrátiť tvrdenie, že tým, že by bola vec opätovne pridelená inému odvolaciemu senátu, by bolo rozhodnutie, ktoré musí uvedený odvolací senát prijať, odlišné [pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. júla 2013, Cytochroma Development/ÚHVT – Teva Pharmaceutical Industries (ALPHAREN), T-106/12, neuverejnený, EU:T:2013:340, bod 31].

40 Napokon EUIPO zbytočne poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa pred druhým odvolacím senátom nenapadla opätovné pridelenie veci na nesprávnom právnom základe, hoci listom tajomníka odvolacích senátov z 24. januára 2018, teda takmer sedem mesiacov pred prijatím napadnutého rozhodnutia, bola informovaná o vrátení uvedenej veci uvedenému odvolaciemu senátu na základe článku 35 ods. 4 delegovaného nariadenia 2017/1430. Tento list bol totiž len jednoduchým informačným listom, ktorý neobsahoval nijakú výzvu na predloženie prípadných pripomienok.

41 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že prvej časti prvého žalobného dôvodu treba vyhovieť a zrušiť napadnuté rozhodnutie v celom jeho rozsahu, pričom nie je potrebné skúmať druhú časť tohto žalobného dôvodu, ani druhý žalobný dôvod. Keďže toto zrušenie má za následok, že vzájomná žaloba, ktorej predmetom je čiastočné zrušenie napadnutého rozhodnutia, sa stáva bezpredmetnou, nie je potrebné o nej rozhodnúť.

O trovách

42 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Okrem toho podľa článku 137 rokovacieho poriadku, ak Všeobecný súd konanie vo veci zastavil, o náhrade trov konania rozhodne podľa vlastnej úvahy.

43 Keďže EUIPO a vedľajší účastník konania nemali v prejednávanej veci úspech, pokiaľ ide o hlavnú žalobu, znášajú svoje vlastné trovy konania a je potrebné uložiť im povinnosť nahradiť trovy konania žalobkyne v súlade s jej návrhmi. V tejto súvislosti EUIPO a vedľajší účastník konania znášajú každý polovicu trov konania žalobkyne.

44 Pokiaľ ide o vzájomnú žalobu, vzhľadom na to, že strata predmetu tejto žaloby vyplýva z dôvodnosti hlavnej žaloby, EUIPO a vedľajší účastník konania znášajú tiež svoje vlastné trovy konania, ako aj polovicu trov konania žalobkyne.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutie druhého odvolacieho senátu Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) z 22. augusta 2018 (vec R 178/2018-2) sa zrušuje.**

2. **Konanie o vzájomnej žalobe sa zastavuje.**

3. **EUIPO a Basic AG Lebensmittelhandel znášajú svoje vlastné trovy konania a každý z nich je povinný nahradiť jednu polovicu trov konania, ktoré vznikli spoločnosti Repsol, SA.**

Collins Kreuschitz De Baere

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 9. decembra 2020.

Podpisy